



Guia universal i alhora íntima sobre l'ofici d'escriure

ANNA
CARRERAS

Amb pròleg de Vicenç Pagès Jordà i traducció d'Alba Dedeu, L'Altra Editorial presenta en català *Viure escrivint*,

un assaig breu escrit als anys vuitanta del segle passat per l'escriptora Annie Dillard (Pittsburgh, 1945), una guia universal i alhora íntima sobre la vida i l'ofici dels escriptors basant-se en la seva pròpia experiència. Guanyadora del premi Pulitzer l'any 1975 per *Pilgrim at Tinker Creek*, el dietari espiritual escrit en contacte directe amb l'escenari na-

tural del títol, Dillard repeteix el to autobiogràfic i reflexiu en aquest elogi de la literatura que és *Viure escrivint*. L'estil d'Annie Dillard és una superposició dels dubtes, les dificultats i els interrogants que presenta l'ofici d'escriure a través de l'ús de la metàfora.

El to narratiu de *Viure escrivint* és la passió, l'amor absolut per l'ofici. Segons Pagès Jordà –que al pròleg mimetitzava l'autoficció de Dillard i diu que el llibre li ha agradat perquè “està escrit amb gràcia”–, l'autora recorre sovint a les metàfores per evitar la incomoditat de parlar del que escriu. Jo, en canvi, penso



VIURE
ESCRIVINT
ANNIE DILLARD
L'ALTRA EDITORIAL
TRADUCCIÓ
D'ALBA DEDEU
160 PÀG. / 16 €

que Dillard descriu el fet literari a partir de l'encadenament de metàfores i d'altres recursos poètics per fer, justament, metaliteratura i allunyar-se, així, dels manuals d'escriptura convencionals, que solen ser escrits com si el lector fos babau. Si, com diu ella, “l'escriptura ha passat de ser una expressió de les teves idees a una eina epistemològica”, la raó per perfeccionar un fragment de prosa és que l'escriptura original modela una forma. Creix de cèl·lula en cèl·lula, del tronc a la branca, la tija i la fulla. Amb aquesta metàfora, Dillard defensa que el fil de metàfores pot desencadenar bona part o

el conjunt de l'obra. Per tant, de vergonya o incomoditat res de res. El que pretén amb la metàfora és que el lector tregui les seves pròpies conclusions sobre el significat i el propòsit de cadascuna d'elles. Llibertat, se'n diu.

Acostar-se a la veritat

Però la llibertat d'un escriptor no és el salvatgisme desenfrenat. De la mà de Goethe, “No tinguis pressa: no descansis”, i des del primer capítol, Dillard parla de les complexitats de l'escriptura, començant per la importància de la paraula com a eina que arriba al cor. L'escriptor ha de

'VIURE ESCRIVINT' ÉS UN LLIBRE INTEL·LIGENT I ACCESSIBLE DE TO CONVERSACIONAL

LA LLIBERTAT D'UN ESCRIPTOR NO ÉS EL SALVATGISME DESENFRENAT

saber aprofitar les fondàries i acostar-se a la veritat. També aconsella que bona part del que s'escriu caldrà ser desballestat per al bé de l'obra. Som davant un llibre informatiu, ben escrit i font de gaudi. Dillard és una escriptora que expressa amb franquesa i habilitat tant les dificultats com els plaers d'escriure.

Viure escrivint és un llibre intel·ligent i accessible de to conversacional, divertit a estones i d'una implacable seriositat quan li convé. Un relat que, de vegades, aborda les qüestions de mètode de manera directa però que sovint recorre a l'estil indirecte per tractar els propòsits que poden turmentar tots aquells que han pres la boja decisió de dedicar la vida a l'art. Perquè un escriptor és aquella persona convençuda que escriure no és només una digna manera de viure, sinó també un ofici que cal aprendre, amb els seus obstacles (que són molts) i el seu compromís (infinit), que té el llenguatge i la vida com a estris de base. Escriure és una feina com l'art de pintar o de posar vacunes: exigeix concentració, mètode i capacitat. ♦♦

Una nova pell per a les antigues llegendes

GERARD
CASAU

En un moment o altre, tots hem volgut esmenar el desenllaç cruel o moralitzant (si no totes dues coses alhora) de les

històries que ens explicaven de petits. Aquest impuls iconoclasta articula *No lo abras jamás* (Astiberri, 2021), en què Ken Niimura passa comptes amb el folklore nipó donant la seva visió de tres narracions ancestrals unides per un fil conductor universal: l'atracció per tot el que ens està prohibit. Un tabú que pren la forma d'una capsula que no s'ha d'obrir, d'una guerra fàrrica d'un verí irresistible i d'una noia misteriosa que indica al seu

marit que no ha d'espigar-la mentre teixeix.

Conscient que no hi ha una versió definitiva de les llegendes sinó que són històries que han anat canviant amb el pas dels segles i amb la seva difusió per diferents territoris, Niimura proposa una nova conclusió per a cada conte. En el fons, es tracta d'una altra forma de transgressió, a través de la qual l'autor hispano-japonès es pregunta si hi ha lloc per a la seva veu en un imaginari mític que, d'ençà que era un nen, li ha sigut tan familiar com llunyà.

La primera història, que també bateja el volum, és la que presenta unes alteracions més significatives en el relat, en què el jove Taro és temptat per anar-se'n de festa a un



NO LO ABRAS
JAMÁS
KEN NIIMURA
ASTIBERRI
408 PÀG. / 20 €

palau submarí. La sortida lluminosa que dona Niimura trenca la distància expositiva del relat per empatitzar amb els personatges i el seu destí. *Nada*, en canvi, és una peça breu i de to còmic (fidel al seu origen com a *kyogen* o entremès teatral) que descarrega l'ambient abans de *La promesa*, el fragment més extens i també el més agosarat formalment.

El dibuixant de *Soy una matagigantes* (Norma Editorial) sempre ha tingut un traç versàtil i difícil de geolocalitzar, que pot encaixar en grans editorials nord-americanes com Image i Marvel però també tenir el vistiplau de la totpoderosa casa de manga Shogakukan i d'una independent com Astiberri, on ja va publicar *Otras jaulas*, retrat anímic

del barri de Malasaña. A *No lo abras jamás*, però, assoleix un pols impressionista que, en certs passatges, se situa en els límits del figurativisme. La composició irregular de les pàgines denota el control de Niimura sobre el ritme de l'acció i la respiració entre vinyetes, mentre que el dibuix en tinta deixa grans espais en blanc en els rostres i en els paisatges per obrir un marge per a puntuals fugues cap a un vermell que de vegades tenyeix tota la pàgina i d'altres es converteix en un fil que proporciona efectes inesperats, com ara la sensació de perspectiva que realça la dimensió èpica en el clímax de *La promesa*. D'aquesta llibertat estilística també sorgeix la nova pell de les llegendes. ♦♦